«Δίψασε τον Χριστό για να σε μεθύσει με την αγάπη Του». (Άγιος Ισαάκ Σύρος)

ΔΙΨΩ

ΕΤΟΣ 23ο

Ελληνορθόδοξη Κοινωνία Προσώπων «ΔΙΨΩ» τηλ. 2610 346 687
Ηλεκτρ. Δ/νση: www.ekp-dipso.gr E-mail: roumeliotisantonios@gmail.com, info@goneisenorias.gr

Μηνιαία περιοδική έκδοση - Όθ. Αμαλίας 97 - Αρ. φύλλου 295 Ιούλιος 2022 Τ.Κ. 262 22 Πάτρα - Τιμή 1 c

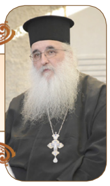
Η ΕΞΩΣΩΜΑΤΙΚΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΥΠΟ ΤΟ ΠΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ

ΕΞΩΣΩΜΑΤΙΚΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ

Α. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Χρησιμοποιώντας τον όρο εξωσωματική γονιμοποίηση, στην ουσία αναφερόμαστε σε μια μόνο από τις μεθόδους που μπορούν να βοηθήσουν ένα ζευγάρι με προβλήματα υπογονιμότητας. Ο σωστός όρος είναι Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή, και καλύπτει ένα μεγάλο φάσμα «θεραπειών», όπως η σπερματέγχυση, η πρόκληση ωοθυλακιορρηξίας και ασφαλώς η εξωσωματική γονιμοποίηση. Έτσι, ως εξωσωματική γονιμοποίηση εννοείται η τεχνική της υποβοηθούμενης αναπαραγωγής όπου το γενετικό υλικό των δύο συζύγων, το σπέρμα του άνδρα και τα ωάρια της γυναίκας, έρχεται σε επαφή και γίνεται η γονιμοποίηση εκτός του σώματος, σε εργαστηριακές συνθήκες (ομόλογη εξωσωματική γονιμοποίηση) (Τεστάρ 1987).Η εξωσωματική γονιμοποίηση έχει ως σκοπό να αυξήσει τις πιθανότητες σύλληψης ενός υπογόνιμου ζευγαριού. Υπογόνιμο χαρακτηρίζεται το ζευγάρι που το διακρίνει αδυναμία αναπαραγωγής μετά την πάροδο ενός έτους φυσιολογικής σεξουαλικής δραστηριότητας (Φανάρα Β, 2000). Σύμφωνα με στοιχεία που παρέθεσε ο Πρόεδρος της Ανδρολογικής Εταιρίας Καθηγητής κ. Παπαδήμας, το 17% περίπου των ζευγαριών (200.000 περίπου ζευγάρια) στην Ελλάδα αντιμετωπίζει πρόβλημα υπογονιμότητας (6ο Πανελλήνιο Ανδρολογικό Συνέδριο, 2004) και (Νικολαρόπουλος 2002).

Επιμέλεια
Αντωνίου Ρουμελιώτη
Πρωτοπρεσβυτέρου
roumeliotisantonios@gmail.com

του Γεωργίου Κατσιμίγκα
Νοσηλευτού ΠΕ κ΄ ΤΕ, Θεολόγου, Υποψήφιου Διδάκτορος Ιατρικής, Νοσοκομείου Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού, Δρακοπούλειο Κέντρο Αιμοδοσίας, Αθήνα.
Συνεργάτου της Ειδικής Συνοδικής Επιτροπής Ειδικών Ποιμαντικών Θεμάτων και Καταστάσεων της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος

Η εξωσωματική γονιμοποίηση αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα επιτεύγματα στον τομέα της ανθρώπινης αναπαραγωγής. Πολλά χρόνια προσπάθειας ανταμείφθηκαν με την αναγγελία το 1978 της γέννησης της Louise Brown, του πρώτου παιδιού που γεννήθηκε έπειτα από θεραπεία γονιμοποίησης in vitro (IVF) (Steptoe and Edwards 1978). Η γέννηση αυτού του παιδιού, αντιμετωπίστηκε από το κοινό ως ένα εντυπωσιακό επιστημονικό εγχείρημα, ενώ παράλληλα έδωσε χαρά και ελπίδα σε πολλά υπογόνιμα ζευγάρια. Η τεχνολογική όμως ανάπτυξη, παρά τα αναμφίβολα θετικά στοιχεία της, είναι συνυφασμένη και με αρνητικές επιπτώσεις για τη ζωή του ανθρώπου. Έτσι δεν άφησε ανεπηρέαστη ούτε την αναπαραγωγή του. Τον αρχικό ενθουσιασμό της πρώτης πετυχημένης εξωσωματικής γονιμοποίησης διαδέχτηκε η ύπαρξη πολλών ηθικών, νομικών και κοινωνικών ζητημάτων. Η ανάδυση των προβλημάτων αυτών έγινε αντικείμενο συζητήσεων, ανταλλαγής απόψεων αλλά και διαφωνιών, μεταξύ γιατρών, νομικών, θεολόγων, του κοινού, αλλά και του ίδιου του κράτους (Evans and Evans 1996).

Τα κυριότερα προβλήματα που προκάλεσαν ηθικά δι- 7

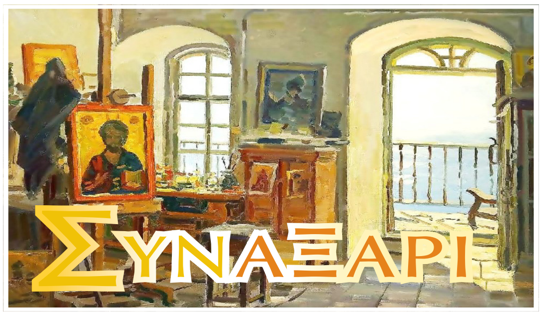
ΔΙΑΒΑΣΤΕ

ΓΙΟΡΤΑΣΕ ΕΥΛΑΒΙΚΑ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΗ ΗΛΙΑ ΣΤΗ ΖΑΧΟΛΗ

Στην πολυτάραχη ζωή μας, που οι αλλαγές της καθημερινότητας συναγωνίζονται χρονικά τους λεπτοδείκτες του ρολογιού, ο καλός Θεός μας χάρισε λιμάνια ηρεμίας και παραμυθίας. Πρόκειται για τα ορθόδοξα μοναστήρια μας, που σκοπό έχουν την διάδοση του φωτός του Ιησού Χριστού στον κόσμο.

Ένα τέτοιο λιμάνι είναι και η αγαπημένη **Ιερά Μονή Προφήτου Ηλιού Ζαχόλης Κορινθίας.** Κάθε χρόνο στην εορτή της πυρφόρου αναβάσεως του προφήτου Ηλία στις 20 Ιουλίου η Μονή πανηγυρίζει συγκεντρώνοντας πολλούς πιστούς. Πρόκειται για ένα 5

18/7 Άγιος Αιμιλιανός & Όσιος Παμβώ

Ο Άγιος Αιμιλιανός γεννήθηκε στο Δορόστολο της Θρακικής Μοισίας, τότε που αυτοκράτορας ήταν ο Ιουλιανός ο Παραβάτης.

Ήταν δούλος σε ένα σκληρό και φανατικό ειδωλολάτρη (άλλες πηγές αναφέρουν ότι ήταν γιος τοπικού αξιωματικού ονόματι Σαββατιανού), που όταν έμαθε ότι ο Αιμιλιανός πίστευε στο Χριστό, εξοργίστηκε τόσο πολύ, ώστε αφού τον έβρισε με τα πιο χυδαία λόγια, έπειτα τον μαστίγωσε ανελέητα. Βέβαια, του επεσήμανε ότι, αν συνεχίσει να είναι χριστιανός, θα πάθαινε πολύ χειρότερα. Αλλά οι τιμωρίες και οι απειλές, αντί να κάμψουν το φρόνημα του Αιμιλιανού, φούντωσαν περισσότερο τη φλόγα της πίστης του στο Χριστό. Μάλιστα την επόμενη μέρα πήγε σε ειδωλολατρικό ναό, οπού με σφυρί συνέτριψε όλα τα αγάλματα που ήταν μέσα στο χώρο αυτό. Εξοργισμένοι οι ειδωλολάτρες ιερείς, τον συνέλαβαν και τον παρέδωσαν να δικαστεί.

Όταν πληροφορήθηκε το γεγονός αυτό ο κύριος του Αιμιλιανού, αμέσως έτρεξε στο κριτήριο, όπου, αφού έβρισε τον Αιμιλιανό για την πράξη του, έπειτα διέταξε να αρνηθεί χωρίς αντίρρηση το Χριστό. Ο Αιμιλιανός χαμογελώντας απάντησε στον κύριο του: «Μπορείς να διατάξεις ότι θέλεις, θα σε υπακούσω, αλλά η πίστη μου είναι εκτός των δικαιωμάτων σου. Ως προς αυτήν ένα και μόνο Κύριο αναγνωρίζω, τον Ιησού Χριστό. Αυτός είναι ο μέγας και παντοτινός μου Κύριος, που εξουσιάζει το σώμα και την ψυχή μου, και ποτέ δε θα τον αρνηθώ».

Ο ειδωλολάτρης άρχοντας με μίσος χαστούκισε τον Αιμιλιανό. Έπειτα, αφού τον βασάνισαν, τον έριξαν στη φωτιά, το δε λείψανο του Αγίου, κήδεψε μεγαλοπρεπώς η γυναίκα του άρχοντα ειδωλολάτρη, που ήταν κρυπτοχριστιανή.

Ο **Όσιος Παμβώ** στάθηκε στόλισμα των ασκητών του ορούς της Νιτρίας και ήταν σύγχρονος της Αγίας Μελάνης και του Αγίου Ισιδώρου.

Ο όσιος Παμβώ ήταν μεγάλος σε όλα του. Στην ευσέβεια, στην ομιλία, στη σιωπή, στη συμβουλή, στην επιείκεια, στην αυστηρότητα, στην πείρα, στη γνώση, στη σοφία, στην απλότητα και γενικά παντού. Ανέδειξε θαυμάσιους μαθητές, όπως τον επίσκοπο Διόσκορο, τον Άμμωνα και τον Ιωάννη, τον ανεψιό του Δρακοντίου. Ενώ ήταν πάντοτε εγκρατής και σκληραγωγημένος, είχε υγεία ακμαία και στη ζωή του δεν αρρώστησε καθόλου. Ο θάνατος του υπήρξε όχι μόνο ήσυχος και ανώδυνος, αλλά και ευχάριστος, προς τον ουράνιο Πατέρα. Τον κήδευσαν τα πνευματικά του παιδιά, δοξολογώντας τον Θεό, που τους αξίωσε να διδαχτούν από τον μεγάλο αυτό ασκητή.

23/7 Άγιος Βιτάλιος που μαρτύρισε στη Ραβέννα

Ο Άγιος Βιτάλιος μαρτύρησε το έτος 62 μ.Χ. Έκανε το επάγγελμα του οπλοποιού και ανήκε στους ένθερμους Χριστιανούς των χρόνων εκείνων.

Όταν κάποτε στη Ραβέννα ήταν παρών στα βασανιστήρια κάποιου γιατρού, Ουρσικίνου ονομαζόμενου, ταράχτηκε και με δυνατή φωνή ενθάρρυνε τον γιατρό στο μαρτύριο. Με αποτέλεσμα ο γιατρός να υποστεί με γενναιότητα το μαρτύριο. Τότε ο δικαστής Παυλίνος διέταξε να συλλάβουν τον Βιτά-

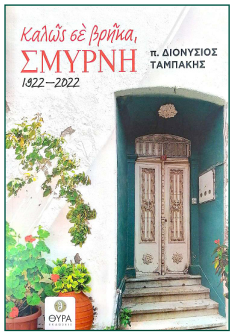
3

ΒΙΒΛΙΟ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

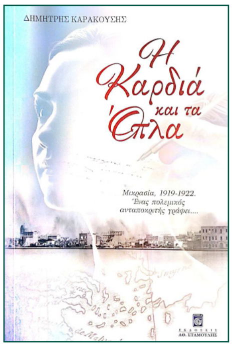
Καλώς σε βρήκα ΣΜΥΡΝΗ
του π. Διονυσίου Ταμπάκη

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ: Για να δείς το σπίτι σου καλύτερα, πρέπει να βγείς έξω από αυτό. Έτσι θα το δείς σε πλήρη τελειότητα. Για να δούμε καλύτερα τη Μικρά, μα μεγάλη όντως Ασία, αναγκαστήκαμε κάποτε να βγούμε από τα χώματά της, διότι ήταν τόσο μεγάλη, που δεν μπορούσε το μάτι και η ψυχή μας να τη θωρήσει και να τη μεταλάβει σε όλο της το μεγαλείο. Όταν χάνεις κάτι και στέκεσαι από μακριά, το εκτιμάς και το τιμάς πιο άξια. Φύγαμε απ' τη σμυρνη, και έτσι τη σώσαμε πραγματικά μέσα στην καρδιά και στα όνειρά μας ως ιδανικό αγέραστο, σαν την Ιθάκη του Οδυσσεα… *(ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΘΥΡΑ)*

Η καρδιά και τα όπλα
του Δημήτρη Καρακούση

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ: Σμύρνη, 1919: ελληνικές σημαίες ανεμίζουν την ελευθερία. Ο Ανέστης, ένας νεαρός Έλληνας πολεμικός ανταποκριτής, δίνεται ολόψυχα στον αγώνα για την απελευθέρωση των αλύτρωτων πατρίδων. Τρία ολάκερα χρόνια ζει στη μαρτυρική Ιωνία το αίμα και τις ελπίδες της Μικρασιατικής Εκστρατείας. Να όμως που πλάι στις ομοβροντίες των όπλων ηχεί και η ανθρώπινη καρδιά! Ο Ανέστης ερωτεύεται τη Μυρσίνη, κι ας τη διεκδικεί και ο Ταλίν! Ένας χείμαρρος από γεγονότα, αποκαλύψεις κι εκπλήξεις μοιάζει να τους συνεπαίρνει. Η ζωή κρύβει τόσα μυστικά, μα και τόσες αλήθειες... (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου) *ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ*

Ένα οδοιπορικό γεμάτο μνήμες

Ένα μικρό ταξίδι θα ήθελα να σας πάω, φίλες και φίλοι, κάπου κοντά. Όταν φτάσουμε στον προορισμό μας, σας υπόσχομαι πως ο τόπος εκεί θα μας πάει κάπου αλλού πιο μακριά...

Ελάτε, λοιπόν, φτάνουμε στον όμορφο και δοξασμένο Μοριά και οδεύουμε προς την πρώτη πρωτεύουσα της Ελλάδας, το ιστορικό Ναύπλιο. Δεν θα παραμείνουμε όμως. Θα καταλήξουμε απέναντι από το Ναύπλιο, περίπου 6χλμ μακριά και θα σταματήσουμε στην μικρή, παραθαλάσσια κωμόπολη, την Νέα Κίο! Μα τι ονομασία είναι αυτή, από πού προέρχεται; Η Νέα Κίος αποτελεί συνέχεια της πόλης Κίου της Βιθυνίας της Μικράς Ασίας, που είχε 20.000 κατοίκους και ήταν το επίνειο της Προύσας και έδρα της Μητρόπολης Νίκαιας. Μετά την Μικρασιατική Καταστροφή του 1922 έφτασαν στην περιοχή εδώ πρόσφυγες από την Κίο της Μ. Ασίας, που η ιστορία της ξεκινά από τα βάθη των αιώνων και την μυθολογία και φτάνει μέχρι την Μικρασιατική καταστροφή. Το 1926-1927 δημιούργησαν τον οικισμό που σύντομα αναπτύχθηκε στην κωμόπολη της Νέας Κίου. Η περιοχή όταν έφτασαν οι πρόσφυγες ήταν ένας μεγάλος βάλτος. Οι Μικρασιάτες όμως με άοκνες προσπάθειες έχτισαν τα σπίτια τους, μετέφεραν τις τέχνες και τις γνώσεις τους και δημιούργησαν μια σύγχρονη όμορφη κωμόπολη, που σήμερα αριθμεί περίπου 4.000 κατοίκους.

Επιμέλεια
της Μάρθας Στίγκα
Δασκάλας

Οι κάτοικοι σήμερα είναι κυρίως ψαράδες και γεωργοί. Το μέρος είναι καλοκαιρινός προορισμός και σκέτη απόλαυση! Ένα υπέροχο λιμανάκι απλώνεται μπροστά από την Νέα Κίο και προσφέρεται για απολαυστικούς περιπάτους. Όπως περιδιαβαίνουμε αυτό το μεγάλο ψαροχώρι με τα καταπράσινα πάρκα, τους μεγάλους και άνετους δρόμους και την εξαιρετική ρυμοτομία του συναντάμε το Λασκαρίδειο Λαογραφικό Μουσείο, που διαθέτει σπάνια ευρήματα από την Μικρασιάτικη γη. Φιλοξενεί κειμήλια και αντικείμενα της καθημερινής ζωής των προσφύγων της Μικρά Ασίας, καθώς και μερικά σπάνια έγγραφα της εποχής. Ενδιαφέρον παρουσιάζει και η συλλογή με τις παραδοσιακές φορεσιές των Μικρασιατών.

Φτάνοντας στην πλατεία της Νέας Κίου ξεχωρίζει το θεαματικό σιντριβάνι με την πλώρη της μυθολογικής «Αργώς» αλλά και η εκκλησία της Θεομάνας. Αυτός ο ναός, φίλες και φίλοι, έχει καλά φυλαγμένο έναν ιερό δεσμό με τις αλύτρωτες πατρίδες: είναι τέσσερις παλαιές εικόνες, που μεταφέρθηκαν από την Κίο της Μικράς Ασίας και μένουν αναμμένοι φάροι πίστης και μνήμης. Πρόκειται για τις ιερές εικόνες της Θεομάνας - Οδηγήτριας, Κουκουζέλισσας - Τριχερούσας, Πορταΐτισσας και Ευαγγελίστριας.

Η Παναγία Τριχερούσα – Κουκουζέλισσα είναι η μεγαλύτερη σε μέγεθος εικόνα από τις τέσσερις, μεγάλης παλαιότητας και ιδιαίτερα ξεχωριστή. Πετύχαμε διάνα την εποχή, διότι τώρα τον Ιούλιο, στις 12 του μηνός, στα πλαίσια των εκδηλώσεων με την ονομασία «Μικρασιάτικα» γιορτάζει και η Νέα Κίος την Παναγιά της, την Τριχερούσα. Αυτή, λοιπόν, την πανέμορφη εικόνα διέσωσε μία γυναίκα, η Ζωή Πιππίδου, αφού την έκοψε στην μέση για να καταφέρει να την σώσει από τους Τούρκους. Κατόπιν, την μετέφερε στην Ελλάδα και κατέληξε μετά από καιρό στα χέρια των κατοίκων αυτής της κωμόπολης. Η εικόνα της Παναγίας είναι τόσο ξεχωριστή γιατί συνδυάζει θαυμάσια την Παναγία Κουκουζέλισσα της Ιεράς Μονής Μεγίστης Λαύρας και της Τριχερούσας της Ιεράς Μονής Χιλαν-

4

λιο και να τον βασανίσουν. Γεμάτος από αίματα, ο Βιτάλιος, οδηγήθηκε σ' ένα βαθύ λάκκο, όπου τον θανάτωσαν ρίχνοντας του μεγάλες πέτρες.

Αλλά η θεία δίκη δεν άργησε να έλθει. Τον Βιτάλιο κατάγγειλε στον Παυλίνο κάποιος ιερέας των ειδώλων, που και αυτός ήταν εκεί και έριχνε πέτρες στον Βιτάλιο. Ξαφνικά όμως, τον κατέλαβε δαιμόνιο και με σπασμούς φώναξε με άγρια φωνή: **«Βιτάλιος ο μάρτυς του Χριστού με κατακαίει σκληρά»** και στην παραφροσύνη του ρίχτηκε στο ρεύμα του κοντινού ποταμού και πνίγηκε.

δαρίου του Αγίου Όρους.

Συγκεκριμένα, ενώ εκατέρωθεν της μορφής της Παναγίας απεικονίζονται ο Άγιος Ιωάννης ο Κουκουζέλης και ο Άγιος Αθανάσιος ο Αθωνίτης, όπως στην Κουκουζέλισσα της Μεγίστης Λαύρας, στην εν λόγω εικόνα υπάρχει ασημένιο τρίτο χέρι που παραπέμπει στην Τριχερούσα του Χιλανδαρίου και στο θαύμα που επετέλεσε η Παναγία στον Άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό, όταν οι εικονομάχοι του έκοψαν το δεξί χέρι και ως εκ θαύματος η Παναγία το επανασυγκόλλησε. Όμως, το χέρι αυτό κρατάει ένα νόμισμα, πράγμα το οποίο παραπέμπει στο θαύμα που επετέλεσε η Θεοτόκος στον Άγιο Ιωάννη τον Κουκουζέλη. Ο μοναδικός στην ψαλτική Ιωάννης Κουκουζέλης ενώ αποκοιμήθηκε αποκαμωμένος στο ψαλτήρι, εμφανίστηκε ενώπιόν του η Παναγία σε όνειρο και τον παρακίνησε να ψάλλει γι' Αυτήν και Αυτή θα τον ανταμείψει. Αμέσως μόλις ξύπνησε, είδε μέσα στο χέρι του ένα χρυσό νόμισμα το οποίο αποτελούσε την υλοποίηση της υπόσχεσης της Θεοτόκου.

Όλη η Ελλάδα στολισμένη με δώρα από την γη των Ιώνων, των Αιόλων και των Δωριέων! Από την Μικρασία μας, την πονεμένη! Πώς μπορούμε να ξεχάσουμε τις ελληνικές ρίζες και την βαθιά ορθόδοξη πίστη των Μικρασιατών προσφύγων, που ήρθαν στην μητρόπολη Ελλάδα; Και να γίνει αυτό, «οι λίθοι κεκράξονται»!

Το οδοιπορικό στην αργολική γη φαίνεται κοντινό, ωστόσο όταν φτάνεις στην Νέα Κίο, αυτή σε ταξιδεύει μακριά, πολύ μακριά, σε χρόνο και σε τόπο…

μοναστήρι ιστορικής αξίας που κτίστηκε προ της αλώσεως της Κωνσταντινουπόλεως.

Τα νεότερα χρόνια εγκαταβιεί γυναικεία αδελφότητα,που προσπαθεί με πολλές δυσκολίες να χτίσοει από την αρχή την Μονή, που κάηκε από πυρκαγιά το 2000. Οι ακολουθίες της ιεράς πανηγύρεως τελούνται στα ερείπια του μοναστηριού μεν αλλά έχει διασωθεί ακέραιος ο ιερός ναός του προφήτη Ηλία και τα τελευταία χρόνια έχει αποκατασταθεί η μία πτέρυγα του μοναστηριού.

Λόγω του ότι τα έργα της ολοκληρωτικής αποκατάστασης συνεχίζονται, προς μεγάλη ευχαρίστηση των φίλων του μοναστηριού, η φετεινή πανήγυρις πραγματοποιήθηκε στο Μετόχι της Μονής, τον Άγιο Γεράσιμο τον Θαυματουργό στα Μεντουργιάνικα (πλησίον του Δερβενίου). Την παραμονή το απόγευμα τελέστηκε ο Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός με αρτοκλασία και θείο κήρυγμα από τον πνευματικό πατέρα της Ι.Μονής πρωτ/ρο π. Αντώνιο Ρουμελιώτη. Στην ιερά ακολουθία συμμετείχαν οι ιερείς της Αρχιερατικής Περιφέρειας Ευρωστίνης υπό του Αρχιερατικού Επιτρόπου Αιδεσ. πρωτ/ρου π. Ιωάννου Γιαννακά. Την κυριώνυμη ημέρα ιερούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο ο πρωτ/ρος π. Αντώνιος Ρουμελιώτης, ενώ δεν ήταν λίγοι όσοι πιστοί παρευρέθηκαν. Το απόγευμα τελέστηκε ο μεθέορτος Εσπερινός και η ιερά παράκληση προς τον Προφήτη Ηλία τον Θεσβίτη. Στις ιερές ακολουθίες της πανηγύρεως έψαλε μελωδικά και κατανυκτικά χορός ιεροψαλτών υπό την διεύθυνση των Δημητρίου και Νικολάου Μπούζα.

Όλοι έχαιραν της απλόχερης φιλοξενίας και του μοναστηριακού κεράσματος της Αδελφότητας με Καθηγουμένη την μοναχή Μαγδαληνή.

Ευχόμαστε αυτό το λιμάνι του Χριστού να συνεχίζει να ελκύει ψυχές πιστών και του χρόνου να πανηγυρίσει τον προστάτη και έφορο Άγιο Προφήτη Ηλία στο κανονικό «σπίτι» του, στην Ζαχόλη Κορινθίας.

Φωτογραφικά στιγμιότυπα από τις εργασίες αναστήλωσης της ιστορικής Ι.Μονής Προφήτου Ηλιού στη Ζάχολη

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΣΕΙΡΑ: «ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ»

ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ξ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΚΑΤΗΧΗΤΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΠΑΤΡΩΝ

<u>ΜΑΘΗΜΑ 8ο</u> Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Έχετε προσέξει παιδιά ότι πολλές φορές δικαιολογούμε τον εαυτόν μας και λέμε: Α, δεν το ξέρω αυτό, δεν το είχα ακούσει εκείνο και τόσες άλλες δικαιολογίες. Έτσι και ένας μορφωμένος - μας λέγει το Άγιο Ευαγγέλιο σήμερα- έκανε πώς δεν ξέρει ποιος είναι πλησίον και ο Χριστός διά να μη ευρίσκη δικαιολογία ούτε αυτός ούτε και εμείς, είπε μια πολύ ωραία ιστορία για να μας διδάξη όλους ποιος είναι ο πλησίον, θέλετε να την ακούσετε;

ΔΙΗΓΗΣΙΣ

Ένας άνθρωπος έφυγε από τα Ιεροσόλυμα για να πάη στην Ιεριχώ. Μα στο δρόμο καθώς περνούσε από μια ερημιά πού δεν ήταν κόσμος, ξαφνικά παρουσιάστηκαν μπροστά του κάτι λησταί οι οποίοι αφού του πήραν όλα τα πράγματα, τον κτύπησαν πολύ ώστε τον άφησαν κατά γης καταπληγωμένον, μισοπεθαμένον και έφυγαν.

Ο δυστυχισμένος αυτός άνθρωπος περίμενε να πεθάνη από τους πόνους πού είχε και το αίμα πού έτρεχε από τις πληγές του. Μα σε λίγο ακούσε βήματα, κάποιος άλλος ταξιδιώτης περνούσε και άρχισε ο καημένος ο πληγωμένος να ζητή βοήθεια και να ελπίζη πώς θα τον βοηθήση, θα του δέση τις πληγές του. Ήταν ένας Ιουδαίος. Σε λίγο τα βήματα ακούονταν πολύ κοντά. Μα όταν έφτασε κοντά του δεν σταμάτησε. Του έρριξε μια ματιά και έφυγε βιαστικός. Ο δυστυχισμένος άνθρωπος μαζεύτηκε πιο πολύ από τους πόνους πού είχε και περίμενε να πεθάνη. Μα σε λίγο ακούονται πάλι βήματα. Άλλος πάλι διαβάτης ερχόταν προς το μέρος του. Ήταν ένας πατριώτης του Λευίτης. Άρχισε πάλι να ανασαίνει και να ελπίζει. Τι πίκρα όμως δοκίμασε όταν είδε και αυτόν να φθάνη πλάι, να του ρίχνει μια γρήγορη ματιά και να φεύγη χωρίς να του δείξη και αυτός όπως και ο πρώτος λίγη αγάπη, λίγη συμπόνια. Οι πόνοι του τώρα του φαίνονταν πιο δυνατοί. Όταν έπειτα από αρκετή ώρα ακούστηκαν πάλι βήματα δεν έδωσε προσοχή, γιατί πίστευε ότι κι αυτός όπως και οι δύο άλλοι, θα τον δει και θα φύγει. Κι όταν μάλιστα είδε ότι ήτο ένας Σαμαρείτης, τότε είπε: Αφού οι ομοεθνείς μου και ομόφιλοι δεν μ' εσυμπόνεσαν - δεν μου έδειξαν αγάπη, θα με προσέξη ο ξένος; ο εχθρός των Ιουδαίων Σαμαρείτης; Αλλά ο τρίτος αυτός οδοιπόρος δεν έκαμε ότι και οι άλλοι δύο, δηλ. δεν πέρασε να του ρίξη μια ματιά και να φύγη, αλλά κατέβηκε από το ζώο του, πήγε κοντά του, του έδωσε θάρρος με λόγια παρήγορα πού του είπε και αμέσως άρχισε να περιποιήται τον μισοπεθαμένο εκείνον άνθρωπον. Του έπλυνε απαλά, απαλά τις πληγές, του έβαλε λαδάκι για να γλυκάνει τους πόνους και αφού του έδεσε όλες τις πληγές,

δεν τον άφησε εκεί μέσ' την ερημιά αλλά θέλησε την ωραία αυτή πράξη της αγάπης πού άρχισε να την αποτελειώσει. Και να, έβαλε σιγά σιγά και προσεκτικά επάνω εις το ζώο του τον ασθενή καί τον επήγε εις ένα Πανδοχείο. Εκεί εκάλεσε τον ξενοδόχο καί του λέγει; Πρόσεξε καλά, να μου περιποιηθείς τον ασθενή μου, πάρε και δύο δηνάρια και ότι άλλο εξοδεύσεις εγώ όταν γυρίσω από το ταξίδι μου θα σου το δώσω.

Όταν ετελείωσε την ωραία αυτή παραβολή ο Κύριος ερωτά τον νομικόν. Ποιος από τους τρείς απεδείχθη πράγματι πλησίον εις εκείνον πού έπεσε εις τους ληστάς; Και ο Νομικός του απαντά; Εκείνος που του έδειξε αγάπη και τον έσωσε. Πήγαινε λοιπόν του λέγει ο Κύριος μας και κάνε και συ το ίδιον αν θέλης να σωθείς.

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ

Πόσοι πέρασαν παιδιά δίπλα από τον μισοπεθαμένον εκείνον άνθρωπον; Πολύ καλά. Τρεις. Ποιος και ποιος; Ένας Ιουδαίος, ένας Λευίτης και ένας Σαμαρείτης. Μάλιστα. Ο πρώτος και ο δεύτερος γιατί άραγε να μην σταματήσουν; ... Ίσως εφοβούντο τους ληστές, μην τους πιάσουν και κάνουν και σ' αυτούς τα ίδια. Ποιος δεν λογάριασε τίποτα και εστάθη κοντά του με πολλήν αγάπη και συμπόνια; Μάλιστα ο καλός Σαμαρείτης. Του δείχνει τέτοια αγάπη ώστε δεν λογαριάζει ούτε τον εαυτόν του που κινδυνεύει. Στην παραβολή αυτή, καλός Σαμαρείτης είναι ο Κύριος, πού για την αγάπη τη δική μας εθυσιάσθη εις τον Σταυρόν.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Ο Χριστιανός πρέπει να δείχνη πολύ μεγάλη αγάπη προς τους άλλους ανθρώπους, να τους αγαπά σαν τον εαυτόν του.

ΡΗΤΟΝ

«Αγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου εξ όλης της καρδίας σου....καί τόν πλησίον σου ως σεαυτόν» (Λουκ. ι' 27).

ΕΦΑΡΜΟΓΗ

Σε ποιόν από τους τρεις παιδιά θα θέλατε να μοιάσετε, στον πρώτο, στον δεύτερο ή στον τρίτο οδοιπόρο;.... Στον τρίτο. Γιατί θέλετε στον τρίτο; Διότι αυτός ακολουθώντας το παράδειγμα του Κυρίου μας, έδειξε τέτοια αγάπη σ' αυτόν που είχε πέσει εις τους ληστάς, ώστε και τη ζωή του που εκινδύνευε από τους ληστάς δεν την ελογάριασε.

Εμείς που μπορούμε παιδιά να δείξωμε την αγάπη μας; ... Μάλιστα πρώτα μέσα στο σπίτι νάμαστε αγαπημένοι με τα αδελφάκια μας, και ποτέ να μη μαλώνωμε κλπ. 2) εις το σχολείο με τ' άλλα τα παιδιά, να τα βοηθάμε σε ότι θέλουν και 3) όταν θα μεγαλώσωμε νάμαστε αγαπημένοι με όλους τους ανθρώπους, για να κληρονομήσωμε την αιώνια ζωή όπως είπε και εις το Άγιο Ευαγγέλιο ο Κύριος.

λήμματα από την εφαρμογή της εξωσωματικής γονιμοποίησης είναι: η ανάμειξη του τρίτου προσώπου στην αναπαραγωγική διαδικασία με τη δωρεά γεννητικού υλικού, η παρένθετη μητρότητα, η αναπαραγωγή σε γυναίκες προχωρημένης ηλικίας, η κρυοσυντήρηση των εμβρύων, η πολύδημη κύηση και ο αριθμός των εμβρύων που μεταφέρονται στη μήτρα, η απόκτηση τέκνων από άγαμες γυναίκες και ομοφυλόφιλα ζευγάρια και τέλος η προγεννητική διάγνωση. Αξίζει ωστόσο να σημειωθεί, ότι είναι πολύ δύσκολο να βρεθούν λύσεις για τα ηθικά προβλήματα των αναπαραγωγικών τεχνολογιών που να είναι πλήρως αποδεκτές από μια πλουραλιστική κοινωνία και ακόμα πιο ανέφικτο να βρεθεί μια κοινή συνισταμένη σε παγκόσμια κλίμακα (Sozos and Fasouliotis 2000). Διάσταση και ποικιλία απόψεων υπάρχει επίσης και σε όσους επιστήμονες ασχολούνται με τη βιοηθική, είτε αυτοί προέρχονται από το περιβάλλον των θεωρητικών και ανθρωπιστικών σπουδών είτε από το περιβάλλον της ιατρικής και της βιολογίας.

Β. ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ

Κατά την Ορθόδοξη παράδοση και ζωή, η απόκτηση τέκνων αποτελεί φυσική συνέπεια του γάμου (Βενέδικτου Ιερομονάχου 2003). Η τεκνογονία αποτελεί καρπό της ενώσεως του άνδρα και της γυναίκας και έκφραση της συμμετοχής τους στο δημιουργικό έργο του Θεού. Είναι ο καρπός της ψυχοσωματικής συνάφειας των συζύγων μέσα στο γάμο. Η ιερότητα της συζυγικής σχέσης είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την αναπαραγωγική λειτουργία. Η εξωσωματική γονιμοποίηση όμως, οδηγεί από τη φύση της σε διαχωρισμό της σεξουαλικής σχέσης από την αναπαραγωγική διαδικασία και την υποκατάσταση αυτής στο ψυχρό εργαστήριο, με άμεσο αποτέλεσμα την αποιεροποίηση της συζυγικής συνεύρεσης (Γιούλτση 1999). Η επιθυμία όμως απόκτησης τέκνων από το ανδρόγυνο που δεν μπορεί να τεκνοποιήσει, δεν είναι αθέμιτη από χριστιανικής πλευράς. Για το λόγο αυτό και η προσπάθεια της ιατρικής επιστήμης για άρση των εμποδίων προς τεκνοποιία επικροτείται από την πλευρά της χριστιανικής ηθικής. Η μη απόκτηση τέκνων έχει ως αποτέλεσμα τη βίωση δυσάρεστων και επίπονων καταστάσεων από τα άτεκνα ζευγάρια (Φανάρα 2000). Ψυχολογικά ευάλωτα είναι επίσης και τα ζευγάρια που παρά τις αλλεπάλληλες προσπάθειες για απόκτηση τέκνων μέσω των μεθόδων υποβοηθούμενης αναπαραγωγής, παραμένουν άτεκνα (Newton 1990).

Η έλλειψη τέκνου όμως έχει και μία σημαντική κοινωνική διάσταση, καθώς τα ακουσίως άτεκνα ζευγάρια θεωρούνται ότι μειονεκτούν. Αυτό ισχύει περισσότερο για τις γυναίκες, διότι η μητρότητα εξακολουθεί να θεωρείται ως και σήμερα ο κύριος ρόλος της γυναίκας. Ο ιερός όμως Ιωάννης Χρυσόστομος συμπληρώνοντας τη φράση του Αποστόλου Παύλου «…και έσονται οι δύο εις σάρκα μία…» αναφέρει ότι **«...και άνευ της τεκνογονίας γίνονται οι δύο σαρξ μία…»** (Ι. Χρυσοστόμου, Ομ. ΙΒ΄ εις Κολοσαείς). Έτσι, η μη απόκτηση τέκνων ίσως να αποτελεί μια ιδιαίτερη κλίση του Θεού, που προορίζει το άτεκνο ζευγάρι σε άλλου είδους διακονία στην κοινωνία και την εκκλησία. Στο γεγονός αυτό εδράζεται και η άποψη της εκκλησίας, η οποία δεν θεωρεί την υπογονιμότητα ασθένεια ή αναπηρία, αλλά προβάλλει τον πνευματικό προσανατολισμό στο γάμο. Αν το ζευγάρι δε βιώνει την επικοινωνία με το Θεό, θεωρείται ανύπαρκτη και η πνευματικότητα. Η πνευματική καλλιέργεια όμως, μέσω της συμμετοχής στη μυστηριακή ζωή της εκκλησίας, εξαγιάζει το ζευγάρι. Έτσι, η επιθυμία απόκτησης τέκνων από το ζεύγος δεν αυτονομείται ούτε ανεξαρτητοποιείται από το άγιο θέλημα του Θεού.

Άλλη μια θέση της Ορθόδοξης ανθρωπολογίας είναι ότι εκτιμά τον κάθε άνθρωπο από τη στιγμή της γονιμοποιήσεως του ως αξία και εικόνα Θεού που κινείται δυναμικά προς το κατ' ομοίωση. Έτσι, σε κάθε στάδιο της ζωής του εμβρύου βρίσκεται κρυμμένη η εικόνα του Θεού και η εν δυνάμει ομοίωση του (Χατζηνικολάου 2003). Η αξία του εμβρύου δε βρίσκεται τόσο σε αυτό που είναι εκείνη τη στιγμή, αλλά στην προοπτική που έχει, να γίνει κατά χάρη θεός.

Η άποψη αυτή οδήγησε την Ορθόδοξη θεολογία να μην εισέλθει σε σχολαστικές απόψεις σχετικά με το πότε αναγνωρίζεται το έμβρυο ως πρόσωπο. **Για την εκκλησία όμως, χορηγός της ζωής είναι η πηγή της ζωής, ο Θεός, και για το λόγο αυτό ο σεβασμός της ζωής από την ώρα της γονιμοποιήσεως μέχρι της παραδόσεως της ψυχής, αποτελεί βασική αρχή της Ορθόδοξης χριστιανικής ηθικής.** Στα Θεόπνευστα αγιογραφικά κείμενα γίνεται λόγος για αδιαίρετη ψυχοσωματική οντότητα από τη στιγμή της γονιμοποιήσεως. Έτσι, στην Π. Διαθήκη ο ποιητής του ψαλμού απευθυνόμενος στο Θεό λέγει: « Επί σε επερρίφθην εκ μήτρας, από γαστρός μητρός μου θεός μου ει συ» (Ψαλμός κά 11), ενώ σε άλλο ψαλμό ο ψαλμωδός αναφέρει: **«Επί σε επεστηρίχθην από γαστρός, εκ κοιλίας μητρός μου συ μου ει σκεπαστής»**. Αλλά και στην Κ. Διαθήκη έχουμε σαφή αναφορά για την εμψύχωση του εμβρύου. Το έμβρυο Ιωάννης Πρόδρομος αναγνωρίζοντας το έμβρυο Ιησού «εσκίρτησε» στην κοιλιά της μητέρας του φωτιζόμενο από το Άγιο Πνεύμα.

Στην Πατερική θεολογία επίσης, υποστηρίζεται η ψυχοσωματική ενότητα του εμβρύου από τη στιγμή της σύλληψης. Ο Άγιος Γρηγόριος Νύσσης συγκεκριμένα αναφέρει για την ενιαία ψυχοσωματική οντότητα του ανθρώπου από τη στιγμή της σύλληψης «….μιαν και κοινή της συστάσεως η αρχή…» (Μπρούσαλης 1992). Ο ίδιος λόγος οδηγεί και τον Μ. Βασίλειο να τοποθετείται απαγορευτικά για την έκτρωση του εμβρύου, την οποία θεωρεί φόνο σε οποιοδήποτε στάδιο ανάπτυξης αυτό και αν βρίσκεται (Μ.Βασιλείου, Κανονικαί Επιστολαί).

Η εκκλησία εξάλλου, μέσα από την εορτολογική της παράδοση επιβεβαιώνει την ανθρωπολογική αυτή διάσταση της Ορθόδοξης θεολογίας για την ενιαία μυστηριακή σύσταση ψυχής και σώματος κατά τη σύλληψη. Αυτό άλλωστε μαρτυρά ο εορτασμός του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, η σύλληψη της Παναγίας από την Αγία Άννα και η σύλληψη του Αγίου Ιωάννη Προδρόμου από την Ελισάβετ (Φανάρα 2000). Βάση των παραπάνω θέσεων σχετικά με το γάμο, τη στειρότητα, την τεκνογονία, τη θέση και την αξία του εμβρύου, οι οποίες υιοθετούνται από την Ορθόδοξη διδασκαλία, αλλά και των γενικών ποιμαντικών αρχών σε επίπεδο κοινωνίας και προσώπου που παρατέθηκαν, η εκκλησία δεν μπορεί να συστήσει τη χρήση των μεθόδων υποβοηθούμενης αναπαραγωγής από τα άτεκνα ζευγάρια.

Στις περιπτώσεις όμως όπου η μη αποδοχή του θείου θελήματος της ατεκνίας θέτει σε κίνδυνο την ενότητα του ζεύγους, προτείνεται η λύση της υιοθεσίας (Γιούλτση 1999). Η υιοθεσία ορ- 8

ΔΙΨΩ
Μηνιαία Περιοδική Έκδοση
Ιδιοκτήτης: Α.Ο. ΓΑΛΗΝΗ
(Ελληνορθόδοξη Κοινωνία Προσώπων ΔΙΨΩ)
Αρ. Φύλλου: 295
Έτος: 230
Εκδότης:
Αντώνιος Ρουμελιώτης
Πρωτοπρεσβύτερος
Συντάσσεται από ομάδα συνεργατών
Υπεύθυνη Δημ. Σχέσεων:
Βασιλική Αθανασοπούλου
Καθηγήτρια Μουσικής
Φωτό: Μαρία Μπουχάγιερ
Έδρα: Πάτρα
Τηλ.: 2610 346687
Δ/νση: Όθωνος Αμαλίας 97
** Τα ενυπόγραφα άρθρα εκφράζουν απόψεις του αρθρογράφου για τις οποίες φέρει ο ίδιος ευθύνη.*

φανών, απόρων και εγκαταλελειμμένων παιδιών είναι μια λύση που προβάλλεται, για να ικανοποιηθεί η φυσική επιθυμία απόκτησης τέκνων από τα στείρα ζευγάρια. Έρευνες εξάλλου έχουν δείξει ότι το 40% των ζευγαριών που είναι σε λίστα αναμονής για εξωσωματική γονιμοποίηση, έχουν κάνει αίτηση για υιοθεσία (Hazetline and Mazure 1985). Εάν η λύση της υιοθεσίας για ποικίλους και ειδικούς λόγους δεν είναι εφικτή, στα πλαίσια της ποιμαντικής αντιμετώπισης της στειρότητας, θα μπορούσε να υιοθετηθεί από την εκκλησία η ομόλογη εξωσωματική γονιμοποίηση, με βασική προϋπόθεση τον οφειλόμενο σεβασμό στο κάθε έμβρυο (Παρασκευαΐδη 1988).

Στο σημείο αυτό αξίζει να αναφερθεί ότι άλλοι ορθόδοξοι μελετητές και πνευματικοί, στα πλαίσια της χριστιανικής ηθικής δεν κάνουν δεκτή την ομόλογη εξωσωματική γονιμοποίηση, παρά μόνο αναγνωρίζουν τα υγιή κίνητρα αυτής (Μητσόπουλος 1990). Ομόφωνη ωστόσο είναι η στάση των ορθόδοξων συγγραφέων και πνευματικών όσον αφορά την ετερόλογη εξωσωματική γονιμοποίηση την οποία θεωρούν μη αποδεκτή μέθοδο, διότι με την παρεμβολή ξένου βιολογικού παράγοντα διασπάται η συζυγική ενότητα του ζεύγους, και κατακερματίζεται η έννοια της μητρότητας και της πατρότητας (Μαντζουνέας 1982) και (Μαντζαρίδης 1995). Σύμφωνα δε με άλλους ορθόδοξους μελετητές, η διείσδυση ξένου προσώπου κατά την ετερόλογη εξωσωματική γονιμοποίηση ταυτίζεται με τη μοιχεία (Harakas 1980).

Όσον αφορά τη δυνατότητα κύησης από φέρουσα ή υποκατάστατη μητέρα, θεωρείται από τη φύση της προβληματική, αφού μπορεί να λειτουργήσει ως στοιχείο διάσπασης του θεσμού του γάμου (Παρασκευαΐδη 1989). Μέσω της εξωσωματικής γονιμοποίησης όμως προσφέρεται και η δυνατότητα απόκτησης τέκνων από άγαμες γυναίκες, ομοφυλόφιλα ζευγάρια, ακόμα και από υπερήλικες μητέρες. Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις η εκκλησία διακρίνει την προβολή του εγωισμού και του ωφελιμισμού των γονέων, ενώ συγχρόνως παραγνωρίζονται οι ανάγκες των παιδιών και η ψυχική τους ισορροπία. Τα παιδιά αυτά κατά την Ορθόδοξη άποψη, γίνονται ακούσια θύματα του ατομισμού των ίδιων των γονέων τους, ενώ τα ίδια δεν έχουν την δυνατότητα να αντισταθούν στις επιθυμίες των μεγάλων. Για τους λόγους αυτούς η εκκλησία θεωρεί ως ηθικά ανεπιθύμητες τις εφαρμογές αυτές, αντιτιθέμενες στις αρχές της Ορθόδοξης χριστιανικής ηθικής (Παρασκευαΐδη 2003). Οι ίδιοι λόγοι οδηγούν την εκκλησία να δυσκολεύεται να δώσει την συγκατάθεσή της, σε περιπτώσεις εξωσωματικής γονιμοποίησης με σπέρμα αποθανόντος συζύγου ή κυοφορίας κατεψυγμένου εμβρύου μετά τον θάνατό του. Ηθικά μη αποδεκτή επίσης θεωρείται από τη χριστιανική ηθική και η επιλεκτική μείωση του αριθμού των εμβρύων προκείμενου να επιτευχθεί κυοφορία, στις περιπτώσεις εκείνες όπου υπάρχει πολύδημη κύηση.

Τέλος, όπως έχει ήδη αναφερθεί, μέσω της IVF είναι δυνατή η δημιουργία περισσοτέρων εμβρύων απ` όσα εμφυτεύονται στη μήτρα. Τα πλεονάζοντα αυτά έμβρυα καταψύχονται για μελλοντική χρήση των γονιών τους. Το ερώτημα που τίθεται εδώ, είναι ποιά τύχη θα έχουν αυτά σε περίπτωση που δεν ζητηθούν από τους ενδιαφερόμενους γονείς. Μια πρόταση που εκφράζεται στα πλαίσια της ποιμαντικής φροντίδας, είναι η υιοθεσία τους και η κυοφορία από άτεκνα ζευγάρια (Γιούλτση 1999).

Έπειτα από τη συνοπτική έκθεση των απόψεων της Ορθόδοξης εκκλησίας, σχετικά με την εξωσωματική γονιμοποίηση και τις επιμέρους εφαρμογές της, αξίζει επιγραμματικά να γίνει αναφορά και στις απόψεις της δυτικής χριστιανοσύνης. Έτσι, η Ρωμαιοκαθολική εκκλησία διάκειται αρνητικά στη χρήση των μεθόδων υποβοηθούμενης αναπαραγωγής (Beaufils 1996), ενώ στα διάφορα προτεσταντικά δόγματα κυριαρχούν διάφορες απόψεις. Δεν υπάρχει δηλαδή μια ενιαία θέση για τα θέματα που σχετίζονται με την υποβοηθούμενη αναπαραγωγή (Φανάρας 2000).

Γ. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ολοκληρώνοντας τη θεολογική προσέγγιση της IVF, συνοπτικά αναφέρεται ότι η ενδεδειγμένη Ορθόδοξη θεολογική άποψη είναι:

Η αποδοχή της ατεκνίας ως θείου θελήματος, και η υιοθεσία άπορων τέκνων.

Στα πλαίσια της ποιμαντικής αντιμετώπισης του όλου θέματος η άποψη που θα μπορούσε να προβληθεί είναι:

Η αποδοχή της ομόλογης εξωσωματικής γονιμοποίησης, με βασική προϋπόθεση τον οφειλόμενο σεβασμό στα έμβρυα.

Οι Πατέρες της εκκλησίας βεβαιώνουν εξάλλου, ότι ο Θεός μερικές φορές δεν αποδέχεται και δεν εκπληρώνει κάποια αιτήματα, γιατί αυτό επιβάλλει το πραγματικό συμφέρον του αιτούντος. Χαρακτηριστικά ωστόσο είναι και τα λόγια της κυριακάτικης προσευχής, που εκφράζει το χριστεπώνυμο πλήρωμα της εκκλησίας, αποδεχόμενο πλήρως το θέλημα του θεού «γενηθήτω το θέλημά σου».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Βενέδικτου Ιερομονάχου. (2003). Ο Γάμος η οικογένεια και τα προβλήματα τους, Θεσσαλονίκη, εκδ. Συνοδία Σπυρίδωνος Ιερομανάχου Νέα Σκήτη Αγίου Όρους.

Γιούλτση Β. (1999). Πνευματικότητα και Κοινωνική Ζωή, Θεσσαλονίκη, εκδ. Πουρνάρα.

Ιωάννη Χρυσοστόμου, Ομ. ΙΒ΄ εις Κολοσαεις, PG 62, 388.

Μ.Βασιλείου. Κανονικαί Επιστολαί 2και 8, PG 32, 672-677.

Μαντζαρίδης Γ. (1995). Χριστιανική Ηθική, Θεσσαλονίκη, εκδ. Πουρνάρα.

Μαντζουνέα Ε. (1982). Τεχνητή γονιμοποίηση και Ορθόδοξος Ελλάς, Αθήνα.

Μητσόπουλος Ν. (1990). Επιτεύγματα της Συγχρόνου Γενετικής. Ηθική θεώρηση Γ΄Έκδοση, Αθήνα 1990.

Μπρούσαλης Παγκράτιος. (1992). Γρηγορίου Νύσσης , Περί κατασκευής του ανθρώπου, Κατερίνη, εκδ. Τέρτιος.

Νικολαρόπουλος Ε. (2002). Κοινωνία και Υγεία //, Εθνικό Κέντρο Ερευνών, Αθήνα.

Πανελλήνιο Ανδρολογικό Συνέδριο. (2004). <<Ανδρική Υπογονιμότητα>>, Θεσσαλονίκη.

Παρασκευαΐδη Χ, (1989). Αρχιεπισκόπου Αθηνών, Οι φέρουσες ή υποκαθιστώσες μητέρες από χριστιανική άποψη, Αθήνα.

Παρασκευαΐδη Χ, Αρχιεπ. Αθηνών. (2003). Η ζωή ως δώρο θεού, ομιλία: Προς τιμή του π. Δημητρίου Στανιλοαέ, Αθήνα.

Παρασκευαίδη Χ. (1988). Αρχιεπισκόπου Αθηνών, Τεχνητή Γονιμοποίηση και Χριστιανική Ηθική, Αθήνα.

Τεστάρ Ζ. (1994). Η επιθυμία του γονιδίου- Η τεχνολογία του εμβρύου: επιστημονικές προοπτικές και ηθικά διλήμματα του νέου ευγονισμού, Αθήνα, εκδ. Κάτοπτρο.

Φανάρα Β. (2000). Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή, Θεσσαλονίκη, εκδ. Το Παλίμψηστον.

Φανάρα Β. (2000). Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή, Θεσσαλονίκη, εκδ. Το Παλίμψηστον.

Χατζηνικολάου Ν. (2003). Μητροπολίτη Λαυρεωτικής και Μεσογαίας, Πειράματα σε βλαστοκύτταρα: Η εκκλησιαστική οπτική απάντηση στον κ. Ν. Ματσανίωτη, Αθήνα, εφημ. ΒΗΜΑ.

ΞΕΝΟΓΛΩΣΣΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Beaufils D. (1996). L'assistance medical a la procreation, Contacts, 175(3):171-193.

Evans D, Evans M. (1996). Fertility, infertility and human embryo: ethics, law and practice of human artificial procreation. Hum. Reprod. Update, 2: 208-224.

Hazetline E P,Mazure C, De L'aune W, Greenfeld D, Laufer N, Tarlatzis B, and all. (1985). Psychological Interviews in screening couples undergoing in vitro fertilization, Annals, New York Academy of Sciences, 422: 504-522.

Newton C.R, Hearn M.T, Yuzpe A.A. (1990). Psychological assessment and follow-up after in vitro fertilization: assessing the impact of failure, Fertil. Steril., 54(5): 879-886.

Sozos J, Fasouliotis M.D. (2000). Ethics and assisted reproduction, Eur. J. Obstet. Gynecol. Reprod. Biol., 90 (2) 171-180.

Steptoe P.C, Edwards R.G. (1978). Birth after reimplantation of human embryo, Lancet August, 12 : 366